

[Contacte](#) [El meu compte](#)

30 de març de 2023

< f < <

<https://www.focnou.cat/>

[< https://www.focnou.cat>](https://www.focnou.cat/)

[Inici < https://www.focnou.cat>](#) / [Filosofia i Teologia <](#)

<https://www.focnou.cat/categoria/filosofia-i-teologia/>> / Quan Déu juga a fet i amagar

Quan Déu juga a fet i amagar

30 març 2023

Josep Otón - Mar Griera (Fragmenta)

Hi ha moltes afinitats que uneixen Josep Otón amb Simone Weil: professió, interès per la filosofia i per la història, algunes connexions amb la Guerra Civil espanyola. Però el que més els uneix és la seva experiència espiritual.

Conèixer propostes d'interioritat és una cosa que pot resultar fascinant en el nostre temps. En una conversa per al programa *Cruzando Fronteras*, amb **Josep Otón**, doctor per la Universitat de Barcelona amb una tesi sobre la filosofia de la història de **Simone Weil**, vaig redescobrir **un dels llegats filosòfics i espirituals més rellevants i suggeridors de la primera meitat del segle XX**. Aquesta entrevista girava al voltant del llibre *Simone Weil: el silenci de Déu* < <https://www.fragmenta.cat/producte/simone-weil-el-silenci-de-deu/> >, d'aquest pensador català, editat per Fragmenta. En aquesta obra, Otón desenvolupa el seu estudi de la interioritat i de místics, artistes i pensadors, tot centrant-se en l'anàlisi de l'experiència personal weiliana.

És curiós, però hi ha moltes afinitats que uneixen Josep Otón amb Simone Weil. Comparteixen la mateixa professió: professors en un institut públic de secundària. També l'interès per la filosofia i per la història. Durant la Guerra Civil, Simone Weil va ser present a Barcelona i en un poble d'Aragó proper al dels avis de Josep Otón. Per tant, la seva visió d'aquesta tragèdia col·lectiva coincideix força amb els records de la família del pensador barceloní. Simone era germana d'André Weil, un reconegut matemàtic del grup Boubaki, i, a la família d'Otón, hi ha diversos matemàtics, el més famós dels quals és el seu nebot, Xavier Ros Otón, que ha rebut nombrosos premis. Però el que més l'uneix a aquesta autora és, és clar, la seva experiència espiritual. Es dona la coincidència que **tots dos van quedar marcats per un viatge a Assís**. Així ho explica Weil: "El 1937 vaig passar dos dies meravellosos a Assís. Allí, tota sola a la petita capella romànica del segle XII de Santa Maria degli Angeli, incomparable meravella de puresa, on tan sovint va resar-hi sant Francesc, vaig notar una cosa més forta que jo que em va obligar, per primer cop en la meua vida, a agenollar-me". A més, no es va conformar amb el que havia viscut. Va voler reflexionar-hi i va escriure àmpliament. Otón, sense saber-ho, ha seguit els seus passos.

Josep recorda que, en una homilia d'una primera comunió, el mossèn deia als infants que **Déu juga a fet i amagar**. Encara que sigui una manera molt infantil d'explicar-ho, té la seva part de raó. Weil parla de les formes implícites d'amor de Déu. **Déu ens estima, però ens ho diu subtilment, amb discreció, com un enamorat que tempteja la persona estimada per tal d'assegurar-se que és correspost**. Déu no sotmet, no s'imposa: s'insinua i espera la nostra resposta, com reaccionem a la seva invitació.

Per altra banda, quan ens plantegem la qüestió de Déu, topem amb el seu aparent silenci davant del dolor humà. Weil va respondre a aquest dilema en **plena eclosió de la crueltat humana** pel deliri totalitari dels anys 30 i 40 del segle XX. És la reflexió del

desaparegut papa Benet XVI en la seva visita a Auschwitz, el mes de maig de 2006: “Prendre la paraula en aquest lloc d’horror, d’acumulació de crims contra Déu i contra l’home que no té comparació en la història, és gairebé impossible; i és particularment difícil i depriment per a un cristià, per a un Papa que procedeix d’Alemanya. En un lloc com aquest, ens quedem sense paraules; en el fons, només es pot guardar un silenci d’estupor, un silenci que és un crit interior adreçat a Déu: Senyor, per què vàreu callar? Per què vàreu tolerar tot això?”.

Weil resulta increïble: **sindicalment compromesa i mística al mateix temps**. Pot ser que ens resulti estrany perquè no hem acabat d’entendre l’Evangeli. Weil fa referència al capítol 25 de Mateu: «Tenia fam, i em donàreu menjar...». Hem donat menjar a Crist, en conseqüència, és una experiència mística, una trobada amb Déu. Per altra banda, Weil va treballar en una fàbrica per conèixer la situació dels obrers. Aquesta experiència tan dura la va preparar per al seu encontre amb el catolicisme, per entendre la Passió. I després, quan treballava amb els jornalers al camp, reconeix haver tingut experiències místiques mentre recitava el Parnostre en plena verema. *Ora et labora* són dues cares de la mateixa moneda.

La nostra filòsofa por ser un gran referent avui dia. Com afirma Josep Otón, !en Weil, hi conflueixen una lucidesa intel·lectual de primer ordre, un ferm compromís en defensa dels vulnerables i una experiència espiritual de gran calat!. És un referent des de moltíssims punts de vista. Ho és per aquells que **busquen la transcendència des de les perifèries de la vida eclesial**, pels qui l’espiritualitat no està renyida amb el pensament i pels qui la mística implica un compromís amb la justícia.

M’agradaria acabar amb una imatge, ben il·luminadora, que reflecteix el rerefons de la vivència de Simone Weil que Josep Otón capta magistralment, des de l’intel·lecte i la pròpia experiència de fe: “Per a Weil, el món és com un diari que un individu s’entesta a llegir sense entendre-hi res, perquè està cap per avall. Amb tot, quan el posem dret, el lector deixa de veure-hi caràcters inconnexos per descobrir-hi paraules que contenen un missatge. És l’experiència explícita de l’amor de Déu”.

Fernando Cordero Morales

Religiós dels Sagrats Cors i periodista

 [@FernandoCorder7](https://twitter.com/FernandoCorder7) < <https://twitter.com/FernandoCorder7> >